

עין משפט
נר מצוה

ס א מ"י פ"ו מהל' אקרוי ביאה ה"ט"ו:

סא ב מ"י שם פ"ח הל"א סגמ לאוין קא:

תום' הרא"ש

אמר להן דיו. ותימה דל ק"ו מהכא מנין לטמא' אטו משום קישוי מיגרע גרע וי"ל דטעמא דר' אליעזר כדמפרש בגמ' וטהרה ממקור דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד וטעמא דרבנן מתשב. ותימה כיון דטעמא דר' אליעזר מקרא מאי קאמרי לה ק"ו וי"ל דה"ק דמיסתבר למדרש קרא כדדרשי' אגן משום ק"ו ור' אליעזר השיבם דאפי' דרשיתו ק"ו איך לכס לטהר אלא בימי זיבה ומשום דיו אכל בימי נדה טמאה ומיהו ר' אליעזר אליבא דנפשיה ס"ל דאפי' בימי נדה טמאה כדפרשי' בגמ' ואימא בימי נדה נדה בימי זיבה ומהו דרדשי' ליה מקרא ומשמע ליה דבכל ענין טמא. וה"ר מנחם פ"י דר' אליעזר דוקא בימי נדה מטמא כדמוכח מדיו והא דאמר ואימא בימי נדה נדה בימי זיבה וטהרה לאו לר' אליעזר קא פריך אלא מסקנא דמילתא דרבא היא דקאמר בהא ונחנה ר' אליעזר לרבנן ומפרש ואילל הכי ונחנה ואפי"ג דאית להו ק"ו יש לכס לטמאות בימי נדה מדכתוב דמיה ומשני אליבא דרבנן אמר קרא תשב ישיבה אחת לכולן וכיון דמטהרין בימי זיבה ה"ה בימי נדה וכפר"ח ואסיקנא לרבנן ישיבה אחת לכולן:

לח:

וְהָא אִמְר שְׂמוּאֵל בּוֹ'. לא מצי למימר דרבי יהודה צנפלים איירי מדנקט שמיני ותשיעי ולא נקט ג' וד' » אי נמי מדקמני ילדה: **דִּין לָבֹא מִן הָרִין אֲהוּיִת בְּגִדוֹן.** וא"ת ובלא ק"ו נמי אמאי מטמא תיפוק ליה דקושי לא גרע משופי ולמה צעזיל קישוי יש לה להיות

טמאה וי"ל דטעמא דרבי אליעזר

כדמפרש רבא צגמרא דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ולכן פריך להו לבנן ק"ו ומחמת ק"ו אית לן למדרש קרא דדמיה למילתא אחרימי וליכא לאוקמי קרא אפי' בימי נדה דליכא ק"ו דרבנן נמי דרשי תשז יצינה אחת לכולן ורבי אליעזר סבר דכיון דאיכא לאוקומי קרא בימי נדה אפי' אי נימא ק"ו משום דיו איך לך לטהר אלא בימי זיבה אכל בימי נדה טמאה ולדידיה אף בימי זיבה טמאה משום תשז יצינה אחת לכולן כדאמר בגמ': **אִימָא בִּימֵי זִיבָה טְהוּרָה בִּימֵי נָדָה טְמָאָה.** פ"י הקונטרס

ארכי אליעזר פריך דמטמא אף בימי זיבה מדקאמר ת"ק כל דמיס שהיא רואה טהורה ועלה קא"ר אליעזר דטמאה ולא מפליג משמע דאף בימי זיבה דטמאה ודיו דקא"ר אליעזר לדבריהם דרבנן קאמר להו והר"ר מנחם מפרש דרבי אליעזר לא מטמא אלא בימי נדה כדקאמר דיו והא דקפריך ואימא בימי זיבה טהורה הוי סיוס מילתא דרבא דאמר דהא זכינכו רבי אליעזר לרבנן דהא מקרא דדמיה הוו להו לרבנן לטמא בימי נדה ולטהר בימי זיבה ומשני תשז יצינה אחת לכולן וכיון דמק"ו מטהרין בימי זיבה אית לן לטהר מקרא דתשז אף בימי נדה דהא משמע ישיצה אחת לכולן ואין לחלק צהן ואס כן קרא דדמיה אחת למילתא אחרימי והכי דרשינן לעיל צברייתא לרבנן מתשז שכל דמיה טהורים ואס תאמר וכיון דאי לאו קרא דתשז אף רצנן הוו למטמאין מקרא דדמיה א"כ היכי צעו למעבד ק"ו דאף בימי נדה טהורה דקאמרי הרי אנו משיצין אותך בלשון אחר » וי"ל דפרסינן ליה כיון דמק"ו מוכיח דטהורה אף בימי נדה אית לן למימר דמיה לדרשא אחרימי: לא

הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחר הולד אמר להם דיו לבא מן הרין להיות כגדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אמרו לו »הרי אנו משיבין לך לשון אחר ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בקושי שעמו מקום שהיקל בשופי הולד אינו דין שנקל בקושי שעמו אמר להם אפילו אתם משיבין כל היום כולו דיו לבא מן הרין להיות כגדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אמר רבא בהא זכינהו ר"א לרבנן לאו אמריתו דמה דמה »מחמת עצמה ולא מחמת ולד ה"ג »וטהרה ממקור דמיה דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אימא בימי נדה נדה בימי זיבה וטהורה אמר קרא תשב ישיבה אחת לכולן: **בַּתְּנִי'** ככל אחד עשר יום בחזקת טהרה ישיבה

מכל טומאה כגון תוך מלאת: אינו דין שנקל צדס הקושי. לטהרה מכל טומאה ואפי' מנדות: דיו לצא מן הדין. כגון קושי של תוך מלאת שאתם למדין מקושי דעלמא: לפיוס כגדון. כקושי דעלמא: **גַּב' תשז** על דמי טהרה: **עד שיצא הולד.** יצא הולד טמאה לידה: **הרי אנו משיצין אותך לשון אחר.** שלא ללמד קושי שלאחר » מקושי שלפני כדאמר' לעיל מקום שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחריו דהכא הוא דאיכא למימר דיו לקושי שלאחריו להיות כקושי שלפניו שהרי ממנו אנו למדים אלא הכי גמרינן מקום שהיקל בשופי שלאחריו אינו דין שנקל בקושי שעמו שעס השופי דהשתא יליף קושי של אחרייו דטהור לגמרי וליכא למימר ממה היקל מטומאת זיבה כדקאמר: דיו לצא נז'. שהרי ק"ו אינו נידון אלא מכח קושי שלפניו כדקמני ומה צמקוס שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בקושי שעמו: **זכינהו.** תשובה נחת יכול להשיצן: **אימא בימי נדה נדה.** לר"א פריך כיון דאית ליה דיו לודי מיהא דבימי זיבה טהורה וצדימי זיבה טהורה כקושי שלפניו כגון ראתה בקושי שצעה ימים ראשונים תהא טמאה ואס ראתה יותר יהא הדס טהור ותטבול לאחר שצעה ראשונים של קושי: **ישיצה אחת לכולן.** או כולן טהורין או כולן טמאין: **בַּתְּנִי' כל אחד** עשר יוס. אחר הגדות אשה עומדת צחוקת טהרה. וצגמרא [נע] מפרש למאי הלכתא: ישיצה

בנות כותים פרק רביעי נדה

יודי חילול שצט. שלא תלד צצבת ויטרךך לחלל עליה את השצבת: **אלא מרביעי ואילך.** אכל ליל שלשי וילל שני ומוצאי שצבת לא דאי מתעצרה למוצאי שצבת שמא תלד לרע"ג דמניו צצבת ונמצא שצבת מתחלל שיתן רשות לחללו מפני סכנת גופה. והיכי דמי עשה מרע"ג ימים צצועים מאה ימים הוו צצועים שוויין צר מתרי יומי וכן לק' ימים האחרים שני ימים הרי ארבע ימים עודפים על השצועים וע' ימים כולן שזיס וג' ימים תן על ד' העודפים הרי צצוע וכיון שהתחילו צמוצאי שצבת נמצאו כליס צצבת ואס נתעצרה צשי דלמא ילדה לרע"צ דמניו צצבת ואס נתעצרה צשלישי דלמא ילדה לרע"א דמניו צצבת אכל צד' אי ילדה לרע"א מניו צצד צצנא ואי לרע"צ מניו צצרי צצנא ואי לרע"ג מניו צצרי צצנא. אלמא צמוצאל סצירי להו: » **צריעי וכו' לא.** כל שכן דאי מעצרב צה' או צו' או צצבת דלא מניו יוס לידה צצבת: **לחקופוס הימים.** כתיב: **מיעוט ימים שנים.** דכל מקוס שנאמר ימים ולא נאמר כמה תפוס המועט צידך ולא המרובה שאס אחת אומר ימים שלשה או ארבעה אני אומר עשרה או ק' כן שנו חכמים» (פסכה דף ה); כל ששמועו מרובה ושמועו מועטת תפסת מרובה לא תפסת תפסת מועט תפסת. הלכך כאן שנאמר ימים מכיון שנכנסו שני ימים צחדש צציעי ילדה: **מכלל דויצפה טהור.** ומהכא גמרינן לעיל [נז]: קושי בימי זיבה: **יש מקשה.** שרואה כן ק' יוס בין קושי וצין ששמע **שנים בלא עם וו' דנדה וצ' לאחר נדה.** בלא קושי: וי"ד. צקושי לרבי יוסי ולר"ש והכא לא תשיצ אלא קודס לידה. ואי אפשר למקשה כ"ו יוס שלא תהא זצה שהולד אינו מטהר אלא י"ד יוס הסמוכים ללידה ופשו להו ג' צין דנות לקושי וצנהוו שלשה הויא זיבה: **בלא ולד.** לקמן פריך ששמע שאין שס ולד א"כ לאו קושי הוא ולמה לי כ"ו צתלמא לאחר הנדה סגי: **בַּתְנִי' המקשה סוך שמונים.** שמתעצרה בימי טהר או שנשתהה ולד אחר צצירו צ' חדשים וחצי אחד נגמרה צורתו צאצמע צציעי ואחד נגמרה צורתו לסוף תשיעי כמעשה דיהודה וחוקיה צני ר' חייא [לעיל דף ס]: **טהורין.** דכל תוך מלאת הוי דס טהר: **ורבי אליעזר מטמא.** נדה דכיון דצקושי צא לאו דס טהר הוא אלא מחמת ולד צצמעים ומזיצה הוא דטהור אכל בימי נדה נדה: **סהחמיר צדס השופי.** כגון שאר יולדת שרואה ג' בשופי וילדה הרי זו יולדת צווצ: היקל צדס הקושי. לטהרה מווצצה: **מקוס שהיקל צדס השופי.** לטהרה

מכל טומאה כגון תוך מלאת: אינו דין שנקל צדס הקושי. לטהרה מכל טומאה ואפי' מנדות: דיו לצא מן הדין. כגון קושי של תוך מלאת שאתם למדין מקושי דעלמא: לפיוס כגדון. כקושי דעלמא: **גַּב' תשז** על דמי טהרה: **עד שיצא הולד.** יצא הולד טמאה לידה: **הרי אנו משיצין אותך לשון אחר.** שלא ללמד קושי שלאחר » מקושי שלפני כדאמר' לעיל מקום שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחריו דהכא הוא דאיכא למימר דיו לקושי שלאחריו להיות כקושי שלפניו שהרי ממנו אנו למדים אלא הכי גמרינן מקוס שהיקל בשופי שלאחריו אינו דין שנקל בקושי שעמו שעס השופי דהשתא יליף קושי של אחרייו דטהור לגמרי וליכא למימר ממה היקל מטומאת זיבה כדקאמר: דיו לצא נז'. שהרי ק"ו אינו נידון אלא מכח קושי שלפניו כדקמני ומה צמקוס שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בקושי שעמו: **זכינהו.** תשובה נחת יכול להשיצן: **אימא בימי נדה נדה.** לר"א פריך כיון דאית ליה דיו לודי מיהא דבימי זיבה טהורה וצדימי זיבה טהורה כקושי שלפניו כגון ראתה בקושי שצעה ימים ראשונים תהא טמאה ואס ראתה יותר יהא הדס טהור ותטבול לאחר שצעה ראשונים של קושי: **ישיצה אחת לכולן.** או כולן טהורין או כולן טמאין: **בַּתְנִי' כל אחד** עשר יוס. אחר הגדות אשה עומדת צחוקת טהרה. וצגמרא [נע] מפרש למאי הלכתא: ישיצה

מסורת הש"ם

א [נעיל ס]. צמוכות כ]. ר"ה יא. יצמות מב]. **צ** [נלאורה הענין פלאה וכן דע דז"ל הדר"ק לתקופת הימים ימי העיבור כתרנומו לזמן משלם יומא] ופירוש וטהר מנה שהרמה כבר כאשר צאה משילה ידעה אלקנה צעלה והרמה כמו שאמר וזכרה ה' לתקופת הימים וזו כשהשלים ימי ההריון ילדה כן ויש וזין מורות לשעבר ור], **א** [נעיל לו]: **ד** [תו"כ מלוע דציס פצקה ס]. **ה** [גי רשא ור' צמקוס וי"ל בלשון אחר ור' דפריטין ליה כיון דמק"ו מוכח כ] וע"ש].

תורה אור השלם

- ↑ וְהָקָם בָּעוּ אֶת רֹחַ וְתָהִי לוֹ לְאִשָּׁה וְהָבָא אֵלֶיהָ וְהָיָן » לָךְ וְהָיִין וְתִלְדְּ בִּנְיָ:
- ↑ וְהָיָה לְתַקְפֹּת הַיָּמִים וְתוֹרַת הָיָה וְתִלְדְּ בִּן וְתִקְרָא אֶת שְׁמוֹ שְׂמוּאֵל כִּי מִיָּן שְׂאֵלְתִּיהּ: שְׂמוּאֵל א א כ » ואם נקבה תלד וקמאה צבעים בנדהה ורשעים יוס ורשעת ימים תשב על דמי טהורה: יקרא יב ה » והקריבו לפני יי וזכפר עליה וטהרה ממקור דמיה ואת תורת הילדת לקרָא ור' יקרא יב ז
- ↑ לקצקדה:

הגהות הב"ח

א [רש"י ד"ה צריעי צ"ל קודס ד"ה אלא מרביעי: **ב** [ד"ה הרי אנו ור' קושי שלמה הולד מקושי שלפני הולד כדאמר לעיל מקוס שהיקל צציעי]

גליון הש"ם

גמ' הרי אנו משיבין אף. מה צממני' צצין' סה ע"א: **תום'** ד"ה הוא וכו' אי נמי מריקני ילדה וכו'. כדמשמע לעיל כו ע"צ הפילה נפל ור' ילדה ור':

מוסף רש"י

יולדת לחשעה אינה יולדת למקוטעים. אלא למדשים שלמים של שלשים יוס [ד"ה יא]. לתקופות הימים. הרי ששה חדשים יומי [יצמות מב]. ולא מחמת ולד. שדס הקישוי שאלא קודס הולד מחמת צער הקישוי, אינו מציאה לדיי זיבה, כ"ש דס שללחר הולד (סנהדרין פז).